

"מותר תרומת הלשכה", וגם לו היו שימושים מסויימים.

ואילו הכסף שהיה נשאר בלשכה אחר שתרמו ממנה את תרומת הלשכה, ואחר שחלפה השנה, ושוב לא היו תורמים ממנה, היה נקרא "מותר הלשכה", וגם לו היו שימושים מסויימים.

כמו כן היתה במקדש רשות של "הקדש בדק הבית", שתחת רשותה היו כל הנכסים והתרומות שאינם קדשי מזבח. ברכוש הזה היו מתקנים או בונים את כל המבנים שבבית המקדש.

אמר ליה: אין כלי שרת נעשין אלא מתרומת הלשכה.

איתיביה מהא דכתיב בדברי הימים ב [פרק כד], בענין המגבית לבדק הבית שנעשתה בימי המלך יואש:

"וככלותם לבנות ולתקן את בית המקדש, הביאו לפני המלך ויהודיע את שאר הכסף. ויעשהו כלים לבית ה', כלי שרת".

ומוכח שכלי השרת נעשים מכסף של בדק הבית.

אמר ליה: מי דאקרייך, שקרא ולימד אותך כתובי — לא אקרייך נביאי!

קו-ב **כלי שרת**, שמשתמשים בהם לעבודת הקרבנות במזבח החיצון, שהוא עצמו בנין ולא כלי — מהו שיעשו מקדשי בדק הבית?

וצדדי הספק הם:

האם כלי השרת "צורך מזבח" נינהו, ולכן מקדשי בדק הבית אתו, הם באים.

או כלי שרת "צורך קרבן" נינהו, ומתרומת הלשכה, מהכסף המיועד לקרבנות היו עושין אותן?

הקדמה

קרבנות הציבור היו באים כל שנה ממחצית השקל שתרמו כל אחד ואחד מבני ישראל בכל שנה. והיו מרכזים את כל השקלים בלשכה, ותורמים מהם שקלים בשלש קופות, ומתוך שלש קופות אלו היו קונים את קרבנות הציבור.

אם היה צורך בכסף נוסף לקניית קרבנות ציבור, היו חוזרים ותורמים מן השקלים שבלשכה אל תוך הקופות.

בכסף שבקופות, מלבד קניית קרבנות הציבור, היו עושים בו שימושים נוספים לצרכי הציבור, וכפי שיתבאר להלן.

הכסף שהיה נותר בקופות הללו היה נקרא

כשם שהוא פסול לאכילת תרומה עד שיעריב שמשו של אותו היום.

וכיון שהקילו בדבר לטמאות את הכהן השורף ולשורף את הפרה בכהן שהוא טבול יום, חשו חכמים שלא יבואו לזלזל ולהקל בטהרת עושי הפרה, ולכן הנהיגו בהם חומרות שאינם מעיקר הדין.

הפרה האדומה באפר הפרה שהיה במקדש. אלא נהגו כאן חומרה מיוחדת של טהרה לפי שמצד שני היו מטמאים את הכהן השורף את הפרה בטומאת שרץ, ומטבילים אותו, והיה הכהן "טבול יום", ואז היה שורף את הפרה. ועשו זאת כדי להוציא מלבן של צדוקים אשר סברו שטבול יום פסול לשריפת הפרה עד שיעריב השמש,